

maa offentliggøre Værket i forandret Stillelse, maatte sikkert ogsaa uden positiv Udtalelse anerkendes og tiltrænger næppe nærmere Begrundelse.

Til § 9.

Paragraffens første Stykke svarer nærmest til Lov 1857 § 2, 1ste og 2det Punktum, med nogle Redaktionsændringer, se om Ordet „særlig“ det ovenfor ved § 3 bemærkede. Her er optaget en deklaratorisk Regel om det overdragne Oplags Størrelse, svarende til den norske Lov § 41, den svenske Lov (1877) § 6, 2det Stykke, den finske Lov § 28, som er egnet til at affære et ofte meget tvivlsomt Spørgsmaal.

Den i Paragraffens andet Stykke udtalte Regel stemmer formentlig med, hvad den gældende Ret hjemler, og er udtrykkelig udtalt i norsk Lov § 14 b. og c., svensk Lov (1883) § 10, 2det Stykke, finsk Lov § 20, tytt Lov § 5 c. og d., ungarsk Lov § 6 c., d. og e. Da Spørgsmaalet i Teorien herhjemme har været omtvistet, er en udtrykkelig Udtalelse herom næppe helt overlødig.

Til § 10.

Denne Bestemmelse svarer nærmest til Lov 1857 § 18, dog at Reglen ogsaa gælder offentlig Udførelse af Musikværker, hvilket er en Konsekvens af, at Komponisten ifølge § 2 b, i Modsætning til, hvad den nu gældende Ret hjemler, ogsaa har Eneret til at lade disse offentlig udføre. Paragraffens første Stykke samt første og andet Punktum af andet Stykke gengive i øvrigt kun den gældende Rets Regel. Derimod indeholder Paragraffens Slutning en væsentlig Afvigelse fra denne. Bestemmelsen i Lov 1857 § 18 om, at Forfatteren, selv om han har overdraget en anden en udelukkende Ret til Udførelse, skal have Ret til at overdrage andre en lignende Ret, naar Digtet eller Kompositionen i 5 Aar ikke har været bragt til offentlig Udførelse af Erhververen, opfattes nemlig baade i Teori og Praksis som blot deklaratorisk. Derved opnaas det tilsigtede Djemed imidlertid ikke fuldt, idet Forfatteren i Reglen vil blive tvungen til udtrykkelig at give Afkald paa denne Ret. Simpelt hen at gøre Reglen præceptiv, saaledes at Erhververens Eneret uigenkaldeligt er fortabt, hvis han i 5 Aar ikke har opført Værket, vilde paa den anden Side ofte føre til Ubilligheder mod denne, der af mange vægtige Grunde — der ofte ogsaa vilde have hindret Udførelse ved andre — Krig, Epidemier, Kriser o. l. kan have været afholdt fra at lade Værket opføre, uden at

der kan lægges ham nogen Forsømmelse til Last. Og til Værn for Forfatteren behøves en saa vidt gaaende Regel heller ikke. Den Interesse hos Forfatteren, som det gælder her at beskytte, er ikke nærmest den økonomiske — han vil som Regel have faaet fuldt Bederlag for Retten — men den mere personlige, at hans Værk ikke gaar i Forglemmelse ved mod hans Ønske i længere Tid at undrages Offentligheden. I det ældre Forslag var det tilstræbt saa nøjagtigt som muligt at give henholdsvis Forfatteren og Erhververen den Retsstilling, som en strengt retfærdig Afvigelse af begge modfirdende Interesser tilfiger. De saaledes fremkomne Regler ere imidlertid i Landsstinget befundne at være noget mere indviklede end nødvendigt for at naa det tilsigtede Djemed. Det maa vistnok ogsaa indrømmes, at Bestemmelsen i den af Landsstinget vedtagne Form praktisk set paa en fyldestgørende Maade værner om begge Parters Interesser samtidigt med, at Affattelsen har vundet i Klarhed. Da her normalt kun er Tale om Hævdelse af Forfatterens rent personlige Interesse (hans litterære Navn), bør denne Ret kun tilkomme Forfatteren selv og hans Arvinger, ikke andre, der ere indtraadte i hans Ret. For saa vidt Forfatteren undtagelsesvis tillige maatte have en økonomisk Interesse at hævde — f. Eks. fordi han skal have Betaling efter Tantiemesystemet — vil den her opstillede Regel ogsaa fuldt ud værne om denne Interesse.

I Henhold til ovenstaaende Betragtninger er Reglen i § 10 formuleret¹⁾. Den i nærværende Forslag foretagne Forandring i den af Landsstinget vedtagne Redaktion, at Ordet „dog“ i Paragraffens andet Stykke, tredje Punktum udelades, tilfiger kun at fjerne en formentlig logisk Unøjagtighed, ifr. Ordene i første Punktum „under nedennævnte Betingelser“.

Til § 11.

Om Paragraffens første Stykke er det fornødne sagt ovenfor i de almindelige Bemærkninger til Kapitel II. Reglen i andet Stykke synes tilstrækkeligt begrundet i Hensynet til visse almindelige og naturlige Følelser hos Forfatteren, saa meget mere som denne, hvis en saadan Regel mangler, let vil finde Anledning til at tilintetgøre sit Manuskript. Reglen vil særlig have Betyd-

¹⁾ Mærk herved norsk Lov §§ 32 og 33; svensk Lov (1877) § 13; finsk Lov § 14; noget afvigende portugisisk Civilkodex Artt. 599 og 600.